

تفسیر خبری

کرکره دکان شوراییالی کار بالا رفت

شورایعالی کار در آبان ماه اولین جلسه خود را برگزار کرد تا در مورد دستمزد نزدیک به ۱۳ میلیون مزدبگیر ایرانی (نزدیک به ۴۰ میلیون نفر از جمعیت ایران - بنابه مصوبه سازمان جهانی کار خنوار ۴ نفره و بنا به قانون ایران خنوار ۳,۵ نفره که بیش از - می‌باشند) تصمیم بگیرد. شورایعالی کاری در دو الی سه ماه آخر هر سال کرکره‌های خود را بالا برد و برای چهل میلیون نفر از جمعیت ایران، زندگی بخور و نمیری را در چارچوب بین خط بقا و فنا تعیین می‌کند و دوباره کرکره‌ها را تا سال دیگر پائین می‌کشد. در این شورا، نماینده‌های تشکیلات زرد و حکومتی طبقه کارگر ایران و نماینده کارفرماها و صاحبان سرمایه و نیز دولت (به عنوان بزرگترین کارفرمای ایران) شرکت دارند که در این جلسات فرمایشی، دولت نقش هژمونی و حق و تو، جهت تعیین دستمزد سالانه نیروی کار ایران دارد و همه چیز را در اختیار دارد.

عباسی رئیس کانون عالی انجمن صنفی کارگران در مصاحبه‌ای با ایسنا گفت: «هر سال تشکل‌ها برای بررسی رقم دستمزد و رصد وضعیت خنوارهای کارگری کمیته‌های دستمزد را در استان‌ها تشکیل می‌دهند و تحقیقات میدانی گسترده‌ای در این خصوص آغاز می‌شود. وزارت کار نیز کارگروه تخصصی مزد را تشکیل می‌دهد اما شورای عالی کار بی‌اعتنا به تمام گزارش‌ها و نتایج به دست آمده در یک چانه‌زنی نمایشی، رقم دستمزد را به بهانه مصلحت اندیشی و بدون تأمین نظر کارگران مشخص می‌کند.»

طبق ماده ۴۱ قانون کار رژیم مطلقه فقهاتی، تعیین دستمزد سالانه کارگران بر اساس دو تبصره صورت می‌گیرد. تبصره اول- نرخ تورم اعلام شده از سوی بانک مرکزی، که قبل از تشکیل جلسات فرمایشی شورایعالی کار، دولت نرخ تورم امسال را تک رقمی اعلام کرده است. تعیین نرخ تورمی که بر پایه میانگین ۲۵۰ قلم از اجناس در نظر گرفته شده است (حتی مواد ساختمانی) که هیچ نقشی در زندگی روزانه و ماهانه مزدبگیران ندارد.

تبصره دوم- در نظر گرفتن سبد معیشت خنوار چهار نفره، که این رقم امسال بنابه اعلام مرکز آمار بیش از سه میلیون تومان می‌باشد و در ۳۷ سال گذشته این تبصره در تصمیم‌گیری دستمزد به فراموشی سپرده شده است، بدین خاطر تنها معیار قانونی که در تعیین دستمزد در نظر گرفته می‌شود همان نرخ دستوری تورم اعلام شده توسط بانک مرکزی می‌باشد که امسال (حدوداً ۸ درصد) اعلام شده است.

اما سؤال اساسی این است که؛ چرا کافرمایان مخالف افزایش دستمزد کارگران هستند در حالی که کارگران ایران باید جوابگوی هزینه‌های غیر ضروری آنان را پرداخت کنند یا کارگران ایران به همراه خانواده‌هایشان باید جوابگوی بی‌کفایتی کارفرمایان در تولید و فروش کالاهای تولید شده باشند و یا اینکه هزینه‌های واسطه‌گری و دلالی و بده بستان‌هایی که اغلب در بین خود این کارفرمایان اتفاق می‌افتد، باید از جیب کارگران ایران پرداخت شود؟

و سؤال اساسی‌تر از سؤال اول آنکه؛ چرا دولت در افزایش حقوق کارگران مخالف است؟ در صورتی که اگر نگاهی به لایحه بودجه سال ۹۶ بیاندازیم متوجه می‌شویم که به عنوان مثال بودجه نهادهای نظامی کشور به طور میانگین ۸۶ درصد رشد داشته است. در حالیکه دولت مصوبه همین شورایعالی کار فرمایشی خود را در مورد پرداخت هزینه مسکن که در سال ۹۴ از ۲۰ هزار تومان به ۴۰ هزار تومان مصوبه شده بود بعد از یکسال و نیم معطلی تصویب می‌کند.

به گزارش خبرنگار مهر، «دولت در پیشنهاد لایحه بودجه سال ۹۶ کل کشور بودجه ستاد مشترک ارتش جمهوری اسلامی ایران را ۷ هزار و ۷۷۲ میلیارد تومان، ستاد مشترک سپاه پاسداران انقلاب اسلامی را ۲۲ هزار و ۲۴۵ میلیارد تومان، سازمان بسیج مستضعفین را یک هزار و ۱۵۵ میلیارد تومان و ستاد فرماندهی کل نیروهای مسلح را ۳ هزار و ۲۱ میلیارد تومان پیشنهاد داده است.» حال اگر چه به علت مبارزات و فشارهایی که از طرف فعالین کارگری در داخل و خارج از کشور در مورد لایحه اصلاحیه قانون کار فشار انجام گردید و دولت مجبور شده است که فعلاً این اصلاحیه را پس بگیرد، ولی به نظر می‌آید که با برنامه ریزی افزایش حقوق ۱۰ درصدی کارمندان و اعلام تورم تک رقمی و... که دولت تا کنون برای تعیین دستمزدها انجام داده است، از مواضع خود عقب نشینی نخواهد کرد و دولت در سال آینده نیز مزدبگیران ایران را هر چه بیشتر در زیر منگنه خواهد گذاشت.

چالش‌های کارگری فرصت سوزی است وضعیت فعلی زنان در جامعه کارگری صفر است

به گزارش شبکه اطلاع رسانی راه دانا؛ هادی ابوی دبیر کل کانون انجمن‌های صنفی کارگران کشور، در گفتگو با خبرنگار پرستوها اظهار داشت: متأسفانه هر از چند گاهی تشکل‌های کارگری به سمت ادغام بیمه تأمین اجتماعی، دستمزدها، قانون کار و بیمه کشیده می‌شوند که این‌ها از فرصت سوزی‌ها و چالش‌های بخش کارگری بوده است.

وی افزود: چند سالی است که آرامش در جامعه کارگری ندیده‌ایم و هر از چند گاهی اتفاقاتی همچون شلاق خوردن کارگر تا عدم اجرای بیمه کارگران ساختمانی و حقوق کارگران در معرض آسیب ناشی از کار داریم. تمام مشکلات فعلی ما باعث شده است تا نتوانیم در سطح مطلوب خدمات و طرح‌هایی را ارائه دهیم و حقوق بیشتری برای کارگران مطالبه کنیم. وضعیت فعلی زنان در جامعه کارگری صفر است و با توجه به اینکه بخش عمده‌ای از اشتغال در جامعه کارگری را تشکیل می‌دهند فضا برای حضور بانوان هم فراهم است. بانوان کارگر در جامعه کارگری در بخش‌های صنعتی و خدماتی حضور فعال و مؤثری دارند اما هنوز تشکلی برای آن‌ها ایجاد نشده است. برای توجه به جایگاه زنان در جامعه کارگری کمیته بانوان را فعال کردیم که ۱۲۰ نماینده کارگران زن را جذب کرده است. به استان‌های کشور دستور کار داده‌شده است تا کانون‌های استانی و کمیته‌های شهرستانی زنان کارگر را راه‌اندازی کنند.

فعالیت‌های تشکل‌های کارگری در همه دوران ادامه داشته است، تشکل‌ها پویاتر شده‌اند و تجاربی پیدا کرده‌اند تا فعالیت‌های گسترده و بهتری داشته باشند. تجربه نشان می‌دهد دولت آقای روحانی هم مانند رئیس‌جمهورهای قبلی دو دوره بر سر کار بمانند، آینده هرچند با وضعیت کنونی قابل پیش‌بینی نیست اما دولت باید برنامه‌ای داشته باشد. از دولت انتظار می‌رود در شورای عالی کار به پیشنهادها کارفرمایان و نمایندگان کارگران توجه داشته باشد تا بتواند خدمتی به این قشر آسیب‌پذیر کرده باشد.

کارگران ایران از حقوق بنیادین محرومند در بشقابی که غذا نیست، قاشق و چنگال طلا نگارید

عبدالله وطنخواه، نایب رئیس مجمع نمایندگان کارگران استان تهران در گفتگو با ایلنا در ارتباط با الحاق ایران به مقوله نامه ۱۴۴ سازمان جهانی کار گفت: وقتی که اصل نیست، فروع هم فایده‌ای ندارد؛ بایستی به دولت ایران گفت در بشقابی که غذا نیست، قاشق و چنگال طلا نگارید.

کارگران ایران از حقوق بنیادین و اولیه محرومند و ساختار روابط کار در کشور ما به گونه‌ای است که حاصل مبارزات تاریخی کارگران نادیده گرفته شده، لذا پیوستن به یک مقوله نامه جانبی نمی‌تواند چاره‌ساز باشد. وطنخواه با بیان اینکه مقوله نامه ۱۴۴ پیش‌فرض‌هایی دارد و تا زمانی که تشکل‌های مستقل و آزاد وجود نداشته باشند، اجرای آن محلی از اعراب ندارد. این مقوله نامه ابزاری است برای اجرای یک سری اصول پایه‌ای که در مقوله نامه ۹۸ و ۸۷ به صراحت آمده است. ایران با وجود اینکه عضو هیات مدیره سازمان جهانی کار است، به این اصول الزامی پایبند نیست و این الحاق هم نمی‌تواند هیچ نوع تعهدی برای دولت ایجاد کند.

در حال حاضر عودت لایحه اصلاح قانون کار برای کارگران از همه چیز مهم‌تر است و این نوع نمایش‌های تبلیغاتی یا قیافه گرفتن دولت در مجامع بین‌المللی به هیچ وجه به درد کارگرانی نمی‌خورد که قرار است حداقل‌ها را هم از آن‌ها سلب کنند. تن ندادن دولت و حاکمیت به قواعد سرمایه‌داری و اینکه تنها استثمار صرف را از سرمایه‌داری به عاریت گرفته‌اند و قواعد حمایتی را وانهاده‌اند، گریز از وظایف عرفی دولت‌ها در نظام ساخت یافته لیبرالیسم است و معنای آن چیزی نیست جز استثمار مکرر کارگران.

کودکان کار به چه کارهایی مشغول هستند؟

به گزارش پایگاه خبری خیرین

• دست فروشی

این کودکان به دلیل ساعات بسیار طولانی کار در خیابان به بیماریهای پوستی، چشمی، شنوایی، قلبی و تنفسی مبتلا می شوند و خطر سوانح رانندگی نیز آنها را تهدید می کند. در معرض انواع سوء استفاده ها قرار دارند.

• کار خانگی

این کودکان مجبور به انجام کارهای سخت خانگی نظیر آشپزی، رفت و روب، نگه داری از کودکان، نگه داری از سالمندان بستری شده و مبتلا به بیماری های واگیردار، خرید خانگی و ... هستند.

• کشاورزی

کودکان به کار در مزارع و اداشته می شوند. در کنار کار سنگین و طاقت فرسا در شرایط آب و هوایی مختلف، در معرض مسمومیت های ناشی از استفاده از سموم کشاورزی، استفاده از ابزار تیز و برنده و ... قرار دارند.

• کار در بازار

باربری، پادویی و ... از این نوعند. مناسبات خشن در بازار، سختی کار باربری و ... بخشی از آسیب هایی است که کودک در این حوزه با آن درگیر است.

• کار در کارگاه و تولیدی

فعالیت های متعددی مثل شیشه گری، کار ساختمانی، تراشکاری، خیاطی، تولیدی های چرم و کوره های آجرپزی از این نوعند. آلودگی محیط، نبود تهویه، تاریکی کارگاه، آلودگی صوتی، تماس با مواد سمی، عدم ایمنی، کار با ابزار خطرناک، کار در شرایط سخت و طاقت فرسا و ... از آسیب های این نوع کار هستند.

• زباله گردی

به دلیل تماس مداوم با زباله ها در معرض بیماری های متعددی قرار دارند. این کودکان به دلیل حمل مداوم بارهای سنگین، در رشد جسمانی خود نیز با ناهنجاریهای زیادی دست به گریبانند.

بیشتر فعالان اجتماعی حوزه کودک، زباله گردی را بدترین نوع کار کودکان می شناسند.

به امید اینکه هیچ کودکی مجبور به کار کردن نباشد...

انجمن حمایت از کودکان کار

ایران در حال پیر شدن و فقیر شدن است

سعید لیلانز در گفتگو با خبرنگار اقتصادی ایلنا: ایران اولین کشور جهان است که به صورت توامان در حال پیر شدن و فقیر شدن است.

...مشکل بنده اساسا این نیست که جمعیت ایران در حال پیر شدن است. پیر شدن اتفاقی است که برای هر کشوری در فرایند توسعه اتفاق می افتد. دنیا پر از کشورهای پیر است مانند لهستان، آلمان، ژاپن، اروپای غربی، روسیه و ایتالیا. من حتی مشکلی ندارم که ایران کشور نسبتا فقیری است برای اینکه دنیا پر از کشورهای فقیر است. نگرانی من این است که ایران اولین کشور جهان است که به صورت توامان در حال پیر شدن و فقیر شدن است. در سایر کشورها ملت ها به افراد فقیر در قالب صندوق های خیریه توجه می کنند اما زمانی که ملتی هم در حال پیر شدن باشد و هم در حال فقیر شدن، مشکل ایجاد می شود. ملت ایران در چهار دهه گذشته بهترین فرصت ها برای پیشرفت و توسعه را بدون نتیجه سپری کرد در حالی که هم پول داشتیم و هم ملتی جوان بودیم. در واقع به عنوان یک ملت، هم پول و هم جوانی را از بین بردیم. شما بدترین و وحشیانه ترین تجلی توامان فقر و پیری کشور را در صندوق های بازنشستگی می توانید ببینید. همیشه دولت ها به صندوق های بازنشستگی به چشم حیات خلوتی که می توان منابع آن را به آسانی در اختیار گرفت، نگاه می کنند. این موضوع به دلیل تسلط دولت بر ساختارهای اقتصادی و سیاسی ناشی از فقدان دموکراسی و تصدی و دخالت دولت در اقتصاد است. صندوق های بیمه در همه جای دنیا اهمیت زیادی دارند...

تجمع کارگران هپکو وارد سومین روز شد

بیش از ۵۰۰ کارگر کارخانه ماشین سازی هپکو اراک از روز شنبه ۱۸ دی ماه تاکنون با برپایی تجمع در محوطه این کارخانه و میدان اصلی شهر اراک خواستار پرداخت دست کم ۵ ماه حقوق معوقه و همچنین تعیین تکلیف سهامدار اصلی این کارخانه شده‌اند. به گفته این کارگران شرکت هپکو، در حالی سهامدار اصلی کارخانه این واحد را در سال ۸۶ به ارزش مالی ۷۰ میلیارد تومان خریداری کرده است که قرار بود وی در ابتدا بعد از پرداخت ۲۰ درصد از مبلغ توافق شده مابقی را طی چهار و نیم سال آینده بصورت اقساطی پرداخت کند. طبق ادعای کارگران بخش خصوصی نه تنها کارفرمای بخش خصوصی بعد از گذشت ۵ سال از زمان تعهدات مالی خود نتوانسته است بدهی مالی خود را بصورت اقساطی پرداخت کند بلکه چند سالی است قصد دارد این کارخانه را به بهانه نداشتن توجیه اقتصادی تعطیل و منحل کند.

به گفته معترضین ادعای نداشتن توجیه اقتصادی در حالی از سوی سهامدار بخش خصوصی مطرح است که طبق اسناد موجود فقط در سال نخست و اگذاری (سال ۸۶) شرکت هپکو این سهامدار بیش از ۱۷ میلیارد تومان سود سهام برداشت کرده است. به ادعای کارگران معترض هپکو، قصد سهامدار اصلی کارخانه مبنی بر فروش زمین کارخانه است. به گفته آن‌ها قیمت بالای ۱۱۵ هکتار زمینی که کارخانه در آن قرار دارد باعث شده سهامداران در صدد فروش آن باشند و در این بین با متوقف کردن تولیدات و به تاخیر انداختن دستمزد کارگران قصد دارند کارخانه را به تعطیلی و در نهایت به انحلال بکشانند. کارگران می‌گویند، مشخص نیست در این بین تکلیف حق و حقوق کارگران که مرتب به تعویق می‌افتد چه می‌شود.

تجمع بازنشستگان فولاد مقابل ساختمان مجلس

به گزارش ایلنا، دست کم ۸۰۰ نفر از بازنشستگان صنعت فولاد کشور که از نقاط مختلف کشور خود را به پایتخت رسانده‌اند، خواستار رسیدگی به وضعیت بازنشستگان صنعت فولاد در لایحه بودجه ۹۶ و برنامه ششم توسعه شدند. تجمع‌کنندگان خواستار لغو خودگردانی صندوق فولاد، انتقال به صندوق بازنشستگی کشوری با تطبیق آیین‌نامه معتبر فولاد، مکلف کردن دولت به اجرای تعهدات و پرداخت مطالبات قانونی بازنشستگان فولاد مطابق آیین‌نامه معتبر فولاد، پرداخت به موقع حقوق و هزینه‌های درمانی بازنشسته فولاد از بودجه‌های سنواتی شدند. همچنین بازنشستگان فولاد نسبت به تصویب بند ۹ بودجه سال ۹۱ که به موجب آن صندوق بازنشستگی فولاد از وزارت صنعت، معدن و تجارت جدا شده و به گفته این تجمع‌کنندگان منجر به سرگردانی بازنشستگان شد، اعتراض دارند. از قرار معلوم، بازنشستگان صنعت فولاد کشور همچنین در این تجمع خواستار همسان سازی حقوق بازنشستگان قدیمی هستند.

کارگران شرکت نازنخ و فرنخ صبح امروز در مقابل استانداری قزوین تجمع کردند

به گزارش خبرگزاری فارس از قزوین، تعدادی از کارگران شرکت نازنخ و فرنخ صبح امروز در مقابل استانداری قزوین تجمع کردند. در این تجمع اعتراض آمیز، کارگران نسبت به عدم پرداخت حقوق و سنوات بازنشستگی از سوی مدیرعامل شرکت نازنخ و فرنخ خواستار پیگیری استاندار قزوین و مسئولان اداره کار برای احقاق حقوق خود شدند. کارگران شرکت نازنخ و فرنخ که طی چند سال اخیر اعتراضات گسترده و تجمع‌های مختلف در تهران و قزوین داشته‌اند اما تاکنون هیچ نهادی نتوانسته است خواسته‌های آنها را برآورده کند. گفتنی است، پیش از این کارگران شرکت کنتورسازی و سپهر الکترونیک نیز جلوی استانداری قزوین چندین تجمع اعتراض آمیز برپا کردند.

تجمع صنفی کارگران سامان کاشی بروجرد در پی معوقات بیمه‌ای

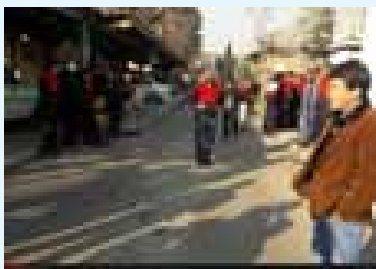
به گزارش ایلنا، حدود ۸۰ نفر از این کارگران مقابل سازمان تأمین اجتماعی این شهر به دلیل آنچه تعطل کارفرما در پرداخت حق بیمه هر ماه کارگران گفته می‌شود، تجمع کردند. به گفته کارگران، کارفرما حق بیمه را به حساب تأمین اجتماعی واریز نکرده لذا تا زمانی که پرداخت حق بیمه کارگران به روز نشود تأمین اجتماعی نمی‌تواند بیمه بیکاری آنها را برقرار کند. همچنین گفته می‌شود، ۵۶ نفر از کارگران سامان کاشی بروجرد در آستانه بازنشستگی بوده اما کارفرما بیمه آنها را واریز نکرده و شرایط برای بازنشستگی آنها فراهم نیست. این اعتراض در حالی رخ می‌دهد که ماه گذشته (۳۰ آذر) کارگران کاشی سامان کاشی بروجرد در اعتراض به بی‌توجهی مدیران کارخانه به پرداخت مطالبات مزدی خود مقابل ساختمان فرمانداری بروجرد تجمع کردند. به گفته کارگران سامان کاشی در نتیجه فشارهای ناشی از بحران مالی که با آن دست به گریبانند همراه نمایندگان این واحد صنعتی، از یکسال و نیم پیش مرتب و دسته‌جمعی مقابل دفاتر مسئولان شهرستانی، استانی و مقابل ساختمان مجلس در تهران دست به تجمع زده‌اند.

طبق اظهارات کارگران سامان کاشی، این واحد به علت مشکلات مالی، نبود سرمایه در گردش و بازار فروش، عدم نقدینگی و تهیه مواد اولیه و بدهکاری به سیستم بانکی از اسفندماه سال ۹۳ تاکنون نیمه‌تعطیل است. سال‌های گذشته این کارخانه با بیش از ۴۰۰ کارگر فعالیت داشته که بیش از ۲۵۰ کارگر آن اخراج شده‌اند و هم‌اکنون این واحد نیمه‌فعال با حدود ۱۰۰ کارگر و با ظرفیت اندک کار می‌کند.

کارگران کارخانه پشم سنگ مقابل کارخانه تجمع کرده‌اند

این کارگران در تماس جداگانه به ایلنا: در حدود ۲۰۰ کارگر هستیم که دستمزد آبان و آذر سال ۹۵ خود را دریافت نکرده‌ایم و برای این مدت تنها در حدود ۵۰۰ هزار تومان پول به صورت علی‌الحساب برایمان واریز شده است. ضمن اینکه هنوز عیدی سال ۹۵ خود را دریافت نکرده‌ایم. از این ۲۰۰ کارگر، در حدود ۶۰ نفر رسمی و الباقی قراردادی هستند. آنطور که کارگران پشم سنگ می‌گویند مدیریت کارخانه از مرداد ۹۳ از ساعات اضافه کاری کارگران قراردادی کاسته است و در ماه‌های اخیر کارگران رسمی

نیز تمامی ایام هفته را در کارخانه حضور ندارند. کارگران تاکید دارند که کارخانه پشم سنگ تولیدات خود را به فروش می‌رساند و با این اوصاف آنها نایبست در چنین شرایطی باشند. تجمع کنندگان می‌گویند: ما فقط خواستار مطالبات صنفی خود هستیم و برای همین است این اجتماع اعتراضی را در محوطه کارخانه برپا کرده ایم زیرا خانواده‌های ما در موقعیت کنونی دیگر تحمل فشار اقتصادی ناشی از به تاخیر افتادن مطالبات مزدی را ندارند.

۳۸ روز تجمع کارگران کشت و صنعت در هوای سرد

دبروز گفتند چادرها را جمع کنید!!!

ایلنا؛ کارگران مجتمع کشت و صنعت مهاباد در تماس‌های جداگانه از ادامه تجمع صنفی خود خبر دادند. به گفته این کارگران، امروز (بیستم دی ماه)، ۳۸ امین روز از تجمع صنفی این کارگران در بیرون مجتمع و در فضای باز است. بیش از ۵۰ نفر از کارگران مجتمع کشت و صنعت مهاباد که پس از واگذاری مجتمع از طریق مزایده، بیش از ۱۶ ماه است دستمزد خود را دریافت نکرده‌اند، در سی و هشت روز گذشته، در هوای سرد چادر زدند و با افروختن آتش در سرما به تجمع خود ادامه دادند. حالا نماینده این کارگران

که همچنان بیرون مجتمع ایستاده‌اند و در حال اعتراض هستند، می‌گوید: در روز سی و هفتم تجمع، آمدند و از ما خواستند که چادرها را جمع کنیم. نیروی انتظامی با حکم آمد و گفت چادرها غیرقانونی است؛ باید جمع شود. این کارگر با بیان اینکه مسئولان محلی و استانی در این مدت طولانی اعتراض، پاسخگوی کارگران نبوده‌اند؛ ادامه داد: نه تنها حق و حقوق ما را ندادند بلکه مجبورمان کردند چادرها را هم جمع کنیم. مراجعات ما به مقامات هیچ نتیجه‌ای نداشته است اما چه با چادر چه بدون آن، به اعتراض ادامه می‌دهیم. در عین حال که این کارگران همچنان به اعتراض خود ادامه می‌دهند، تلاش خبرنگار ایلنا برای تماس تلفنی با نماینده مردم مهاباد در مجلس تا این لحظه بی‌نتیجه مانده است.

بعضی از سوانح کاری در نقاط کشور

مسمومیت کارگران کارخانه سیمان زرنديه بر اثر استنشاق گاز مونوکسید کربن

۲۳ نفر از کارگران شرکت سیمان زرنديه بر اثر استنشاق گاز مونوکسید کربن دچار مسمومیت و به بیمارستان منتقل شدند. دومین حادثه در شرکت کشتی سازی ندیم گسترش خلیج فارس؛ یک کارگر شرکت کشتی سازی ندیم گسترش خلیج فارس بر اثر برخورد با یک دستگاه لیفتراک مجروح شد.

مرگ یک کارگر تراشکار در فلاورجان اصفهان

یک کارگر تراشکار هنگام کار با دستگاه تراش در فلاورجان استان اصفهان جان خود را از دست داد.

فوت کارگر ساختمانی در اثر سقوط از ارتفاع

یک کارگر ساختمانی در سقوط از ارتفاع در یکی از هاپیرمارکت‌های در حال ساخت در دزفول جان باخت.

شب فقیر تهران؛

پرسه چندساعته در خیابان ولیعصر

چشم‌هایش تراخمی است و مدام پلک می‌زند. دستش روی شانه یک پسرچه کوچک است. پسرچه سبیدی در دست دارد و پیرمرد می‌خواند. یک ترانه قدیمی از «سیما بینا» را روانه جنوب خیابان ولیعصر می‌کند و با تمام‌شدن ترانه به مردم می‌گوید که نه معتاد است، نه گدا و وضع زندگی، کارش را به اینجا کشانده: «آقایون و خانم‌ها. یه کمکی به این جوون بکنید، مراقب آبروی ما باشید که آبروی ما، آبروی شماست». با همین لفظ قلمی که در زبان دارد، یکی دو جمله هم از علی (ع) می‌گوید و هوهو می‌کشد. برخلاف درویش‌های قدیم؛ اما نه خبری از کشکول هست و نه تبرزین؛ اما کلاه سبزی را به سر گذاشته و با متانت حوالی تقاطع مدرس قدم می‌زند: «روزی رسون خداست، شما وسیله باش برادر، شما غیرت کن». مردم کمکش می‌کنند، می‌شناسندش. آدم بدی نبوده و نیست، در یکی از همین کوچه‌های منتهی به کارگر جنوبی، خانه‌ای اجاره کرده ۱۰، ۱۲ سال پیش. شغلش خطاطی بوده اما تراخم چشم، کارش را به اینجا کشانده: «نگار من که به مکتب نرفت و خط ننوشت.» سه پسر دارد و یک دختر. زنش هم چند سالی است که به سرای باقی رفته: «آبرو رفتنی نیست، آبرو بخشیدنی است. من از روی خوشم این کار رو نمی‌کنم، من دست پیش کسی دراز نمی‌کنم، همت شما باید بلند باشه، باید برای رفع بلا، دست به جیب بشی. منم همین‌قد که خرج امشب خونه‌ام دربیاد، می‌رم، اهل زیادخوردن نیستم، علی یارت باشه». بچه اما سرب‌زیر است و خجالتی. گونه‌هایش از سرما و حیا سرخ شده و کبره بسته. کلاس سوم ابتدایی است؛ اما نه در مدرسه‌ای در همین حوالی. می‌رود سمت خیابان مخصوص که کسی نشناسدش: «چرا یه بار شد، یکی از بچه‌ها با باباش اومده بود منیریه لباس بخره ما رو دید.» «خجالت کشیدی؟» «اولش آره، بعدش نه. تو مدرسه بهم گفت که منو دیده، گفتم من خونه‌ام اونجا نیست.» پیرمرد این مکالمه را می‌شنود اما به رو نمی‌آورد، با این همه وقتی می‌خواهد دوباره صدایش را بلند کند و شعر بخواند، صدا آن صدا نیست، می‌لرزد.

منطق حکومت فقها؛ حفظ منافع در هماهنگی با لیبرالیزم جهانی و بیکارسازی در ایران!

ارقامی که نهادها و مسئولینی دولتی در رابطه با کاهش نرخ بیکاری، افزایش اشتغال و رشد اقتصادی خصوصاً در پایان عمر دولت یازدهم ارائه می‌دهند همخوانی غریبی با سیاستهای اقتصادی ترامپ رئیس جمهور جدید امریکا دارد که به قصد جلوگیری از مهاجرین مکزیکی جویای کار می‌خواهد با کشیدن دیوار مابین دو کشور مکزیک و امریکا، به اشتغال در کشور امریکا کمک کند. با این تفاوت که حاکمیت فقها در ایران با افزایش فروش نفت، عدم افزایش حقوق و سنوات مزدبگیران، تغییر قانون کار و... تلاش می‌کند تا به افزایش رشد اقتصادی برسد!

گرچه در منطق اقتصادی، اشتغالزایی رابطه مستقیمی با رشد اقتصادی دارد و بانک مرکزی نرخ رشد اقتصادی در ۱۲ ماهه منتهی به پاییز ۹۳ را ۳,۷ درصد اعلام کرد. و محمدباقر نوبخت سخنگوی دولت نیز نرخ رشد اقتصادی در ۱۲ ماهه منتهی به پاییز ۹۴ را ۰/۸ درصد عنوان کرده است. با این آمار باید گفت که در دوره ۲ ساله منتهی به پاییز امسال، مجموع رشد اقتصادی کشور ۴,۵ درصد بوده است. در این بازه زمانی هیچ نهاد و مسئول حکومتی به افزایش فروش نفت و تأثیر آن در رشد اقتصادی که تأثیر چندانی بر رفع بیکاری و تعطیلی کارخانجات نداشت، اشاره نمی‌کند. زیرا بقول زنگنه وزیر نفت؛ «تولید نفت خام ما در پنج ماهه نخست سال ۹۲، ۲,۷ میلیون بشکه در روز بود که شامل مصرف داخلی و صادرات بود. در آن زمان صادرات ما کمتر از یک میلیون بشکه در روز بود. خوشبختانه پس از رفع تحریم‌ها در خرداد ۹۵ تولید نفت ایران بیش از ۳,۸ میلیون بشکه است.» «تولید پتروشیمی ما در سال ۹۲، ۴۰,۶ میلیون تن و صادرات ما ۱۲,۸ میلیون تن بوده که در سال ۹۴ این عدد به ۴۶ میلیون تن افزایش یافته و صادرات نیز به ۱۸,۷ میلیون تن رسید یعنی صادرات ما تقریباً ۴۶ درصد افزایش پیدا کرده است.»

اجماع کارشناسان بر این است که هر یک درصد رشد اقتصادی موجب ایجاد ۱۰۰ هزار شغل خواهد شد، ولی آمارهای مسئولان دولت یازدهم تأکید دارد که با یک درصد رشد اقتصادی ۲۶۶ هزار شغل جدید ایجاد خواهد شد. با پذیرش وعده مسئولان ارشد دولتی و صحت آمار و ارقام اشتغالزایی در ۲ سال اخیر، یک محاسبه ساده نشان می‌دهد رشد اقتصادی ۵ درصدی سال ۹۵ باید حداقل ۱,۳ میلیون شغل جدید ایجاد کند. یعنی اگر بر اساس آخرین گزارش مرکز آمار، در پاییز سال ۹۴ تعداد بیکاران کشور ۲,۶ میلیون نفر و جمعیت فعال ۲۴,۶ میلیون نفر بوده که موجب نرخ بیکاری ۱۰,۷ درصدی در این زمان شده است. با ایجاد ۱,۳ میلیون شغل در سال ۹۵ و عدم تغییر محسوس جمعیت فعال کشور، طبیعتاً نرخ بیکاری در سال جدید حدوداً نصف خواهد شد و به ۵,۳ درصد خواهد رسید. که این ایده به واقعیات اقتصادی ایران نمی‌خورد و بیشتر به آمارسازی دولتی نزدیک است که در اول مطلب به آن اشاره کردیم. زیرا طبق گزارش آخری که سازمان بین المللی کار اعلام می‌کند؛ در سال ۲۰۱۷ (۹۶-۹۷) بیکاری در ایران بین ۱۳ تا ۱۷ درصد خواهد بود!

سازمان بین المللی کار در تازمترین برآورد خود از بیکاری در ایران طی سال جاری میلادی اعلام کرد؛ که «ایران با نرخ بیکاری ۱۳ تا ۱۷ درصد روبرو خواهد بود. با وجود افزایش بیکاری جهانی تا ۵,۸ درصد و کاهش رشد اقتصادی جهانی در سال ۲۰۱۷، کشورهای چینی و آمریکا با یک نرخ بیکاری قابل توجهی مواجه خواهند بود. در نمودار اینفوگرافیک این پایگاه از ایران به عنوان کشورهایی نام برده شد که با یک نرخ تا ۱۷ درصد بیکاری در این سال روبرو خواهند بود... مقیاس بیکاری در سازمان بین المللی کار، شامل افرادی می‌شوند که در فقر متوسط بسر برده و با درآمد سرانه و یا مصرف روزانه‌ای کمتر از ۳ دلار و ۱۰ سنت (آمریکا) زندگی خود را می‌گذارند.

این سازمان جمعیت بیکار محسوس سال ۲۰۱۷ را سه میلیارد و ۴۰۰ میلیون برآورد کرد که ۴۰ درصد از این تعداد یعنی ۱ میلیارد و ۴۰۰ میلیون نفر آنها در سطح آسیب پذیری بالایی قرار می‌گیرند. در ضمن حتی ۲ میلیارد و ۷۰۰ میلیون نفر دیگر در سال ۲۰۱۸ به این جمعیت بیکار امسال (۲۰۱۷) افزوده خواهد شد. به گفته استون توبین، اقتصاد دان ارشد سازمان بین المللی کار، در واقع از هر دو کارگر در کشورهای توسعه یافته یک نفر به همراه خانواده آنها به سطح آسیب پذیری بالا خواهند رسید در حالی که این نرخ در کشورهای در حال توسعه چهار نفر از هر پنج نفر است، یعنی هر سال ۱۱ میلیون نفر به آمار بیکاران جهان به ویژه در جنوب شرق آسیا و کشورهای زیر صحرای آفریقا افزوده می‌شود.»

امر بیکار سازی و نبود برنامه‌های بومی و درون زا جهت رفع بحران اقتصادی و نیز سرمایه‌گذاری های بی حد و حصری که استوار بر نظامی گری در سطح منطقه و داخل کشور خصوصاً با تکیه بر نهادهای نظامی و واگذاری پروژه‌های بزرگ اقتصاد کشور به ارگانها و سازمانهای تحت قیمومیت بیت رهبری و سپاه انجام می‌گیرد، حکایت از آن دارد که در چشم انداز اقتصاد ایران حتی با نام مضحک «رشد اقتصادی!» سیاست در کشور ایران به سمت همان کشورهای حرکت می‌کند که در آمار و ارقام «سازمان

بین المللی کار» با رشد ۱۷ درصد بیکاری در سال ۲۰۱۷ از آنها نام برده می‌شود. در حقیقت ایران جزو آن دسته از کشورهایی قرار دارد که هر روز ضعیف‌تر می‌شوند و دولت در این کشور نقشی ندارد الا تقسیم فقر. با این اوصاف مسئولین حکومتی که در تلاش هستند تا برنامه‌های اقتصادی ایران را به منطق جهانی نزدیک سازند، در جهت فقیرتر کردن و استثمار مردم ایران از یک استراتژی با دو بازوی قدرت سود می‌برند؛ ۱- تقسیم ثروت در بین بالائی‌ها و سپردن ستونهای اقتصادی، سیاسی و فرهنگی به دست آنان. ۲- هماهنگی سیاستهای اقتصاد جامعه ایران با نظام جهانی جهت حفظ منافع نظام سیاسی و بالائی‌های قدرت.

اخبار قانون کار ضد کارگری

کارگران محروم از چتر حمایتی قانون قانون «موقتی» که ۲۰ ساله شد

گزارش خبرنگار مهر، در حال حاضر کارگران کارگاه‌های زیر ۱۰ نفر، کارگران بقاع متبرکه، کارگران پارک‌های علم و فناوری، کارگران مناطق آزاد و از مردادماه امسال کارکنان شاغل در حوزه‌های علمیه از شمول تمام یا برخی مواد قانون کار خارج هستند. اوایل دهه ۷۰ به استناد ماده ۱۹۱ قانون کار، کارگران کارگاه‌های زیر ۱۰ نفر از شمول برخی مقررات قانون کار خارج شدند؛ بر اساس این ماده قانونی قرار بود کارگران این کارگاه‌ها بر حسب مصلحت «موقتا» از شمول قانون کار مستثنی شوند و شرط تمدید آن، تایید شورای عالی کار و تصویب هیأت وزیران در مدت هر سه سال یکبار بود اما با گذشت ۲۰ سال همچنان این کارگران از برخی مواد قانون کار خارج هستند و شرط «موقت» شاید تاکنون به فراموشی سپرده شده است. کارگران بقاع متبرکه نیز با سوء استفاده از همین ماده قانونی از شمول قانون کار مستثنی شدند؛ همچنین کارگران پارک‌های علم و فناوری و کارگران مناطق آزاد بر اساس مقررات و آیین‌نامه‌ای که جداگانه برای هر یک از این مناطق تدوین شده از شمول قانون کار خارج هستند. در عین حال کارگران حوزه‌های علمیه نیز به استناد مقررات استخدام کارکنان حوزه‌های علمیه اخیرا از شمول قانون کار خارج شدند. در همین زمینه طی نامه ۸۱۶۷۲ تاریخ ۱۱ مردادماه سال جاری وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی به معاون حقوقی رئیس جمهور رسماً خروج کارکنان شاغل در حوزه‌های علمیه خواهران از قانون کار را اعلام کرد. بر اساس این گزارش، حدود ۱۱ میلیون نفر کارگر بیمه شده در سطح کشور وجود دارد که با احتساب افراد تحت پوشش تامین اجتماعی این میزان به حدود ۴۴ میلیون نفر می‌رسد. به عبارتی قانون کار ۴۴ میلیون نفر از جامعه حدود ۸۰ میلیونی کشور را در بر می‌گیرد. اما با این حال برآوردها حاکی از آن است که حدود یک سوم از جمعیت ۱۱ میلیونی کارگران از شمول قانون حمایتی مربوط به کارگران یعنی قانون کار خارج هستند. همواره یکی از انتقادات تشکل‌های کارگری، محرومیت برخی از کارگران از شمول قانون کار است؛ رفع این تمایز در بین کارگران یکی از خواسته‌های تشکل‌های کارگری در قانون کار است و معتقدند تمام کارگران ایران باید در چتر حمایتی یک قانون واحد (قانون کار) باشند.

بی‌اعتنایی به حق اعتراض کارگران در پذیرش معاهدات بین‌المللی ژست حمایت از کارگران وزارت کار تبلیغاتی است!

فرامرز توفیقی، فعال بازار کار در گفت و گو با خبرنگار اقتصادی خبرگزاری فارس، در واکنش به مطلبی مبنی بر اینکه در روزهای گذشته، معاونت روابط کار وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی از تصویب الحاق ایران به مقاله نامه ۱۴۴ سازمان جهانی کار در شورای عالی کارخبر داده است، اظهار داشت: این لایحه مربوط به سه‌جانبه‌گرایی است اما پیش شرط این مشاوره سه‌جانبه تحت عنوان مقاله نامه ۱۴۴، حق ایجاد تشکل‌ها و آزادی سندیکایی و حق ایجاد تشکل‌های آزاد است و این مقاله‌نامه در پیوست مقاله‌نامه‌های بنیادین ۹۸ و ۸۷ تصویب شده است. به عبارتی باید تشکل‌های آزاد و حق اجتماعات و اعتراض صنفی به رسمیت شناخته باشد و در ذیل آن، دولت‌هایی که به مقاله نامه ۱۴۴ ملحق می‌شوند، بایستی در مورد فعالیت‌های سازمان جهانی کار به صورت سه‌جانبه مذاکره کنند.

این فعال کارگری با طرح این پرسش که تا چه اندازه وزارت کار خود را ملزم به رعایت این مقاله نامه می‌داند؟ گفت: ارسال اصلاحیه قانون کار بدون رعایت سه‌جانبه‌گرایی به مجلس کاملاً جای سوال دارد و این الحاق را نیز از درجه مقبولیت خارج می‌سازد. توفیقی با تأکید بر اینکه در مهم‌ترین تصمیم‌گیری‌های جمعی، نظرات و خواسته‌های کارگران نادیده گرفته می‌شود، گفت: این الحاق چیزی بیش از یک توهین به درک و شعور کارگران چه چیز دیگری می‌تواند، باشد؟ آیا جز ژست سه‌جانبه‌گرایی بی‌محتوا و خالی چیز دیگری است؟ وقتی صحبت از اجرای طرح امنیت شغلی به شرط تائید اصلاحیه قانون کار در مجلس می‌کنیم و برای اصولی‌ترین و بدیهی‌ترین شرط الزام آور کار و رابطه کارگری و کارفرمایی اصلاحیه‌ای را علم می‌کنیم که ابتدائی‌ترین حقوق‌ها را نیز از کارگر سلب می‌کند، چگونه از پیوستن به این الحاقیه سخن به میان می‌آوریم؟

وی با بیان اینکه در حقوق بین‌الملل برخی مقاله‌نامه‌های سازمان جهانی کار، آمره بوده و برای همه کشورها لازم الاجرا هستند، تصریح کرد: دو مقاله‌نامه ۸۷ و ۹۸ نیز، جزء قواعد آمره هستند و عدم رعایت این قواعد آمره، مسئولیت‌هایی در پی دارد. آیا ما آنها را رعایت می‌کنیم؟ نمی‌توانیم از عدم پیوستن به این الحاقیه‌های ۸۷ و ۹۸ سخن به میان آوریم، زیرا دولت ایران عضو هیات مدیره سازمان جهانی کار است، کشورهای عضو ILO، تعهداتی دارند و همان عضویت کافی است که متعهد به اجرای مقاله‌نامه‌های بنیادین از جمله ۹۸ و ۸۷ باشند. برای دولت‌های عضو، بحث الحاق یا عدم الحاق به مقاله‌نامه‌های بنیادین مطرح نیست، بلکه اجرا یا عدم اجرا مهم است. اگر مقاله‌نامه‌های بنیادین و قواعد آمره سازمان جهانی کار توسط دولت‌های عضو اجرا نشود، تبعات حقوقی دارد.

معاهدات ۸۷ سازمان جهانی کار حق برگزاری تجمعات مسالمت آمیز صنفی و معاهده ۹۸ حق سازماندهی و چانه زنی را برای کارگران به رسمیت شناخته است. در شرایطی که حق ایجاد تشکل‌های آزاد و حق اعتراض صنفی و اعتصاب، از مطالبات اصلی کارگران ایران است، دولت ایران نه تنها سالیانه که در عمل خود را ملزم به رعایت این دو مقاله‌نامه ندانسته، بلکه احکام قضایی صادر شده برای کارگران، در مواردی با تصریحات این دو مقاله‌نامه در تضاد آشکار است. آیا وقت آن نرسیده است نسبت به بازپس‌گیری اصلاحیه قانون کار که اساساً بر خلاف منافع کارگری تدوین شده، از مجلس اقدام شود؟ یا حداقل یک موضع رسمی و شفاف در این مورد اتخاذ و چرایی عدم رعایت سه‌جانبه‌گرایی را با کارگران در میان بگذارند؟ آیا صدای اعتراض دو ضلع اجتماعی دیگر را فرآخور موضع‌گیری‌های صنفی خود نشنیده‌اند؟

حقوق‌هایی که از اجاره يك ماه مسکن کمتر است

درحالی بانک مرکزی هزینه ماهانه یک خانوار را ۲.۹ میلیون تومان و ۳۵ درصد این هزینه را مربوط به مسکن اعلام کرده که با این حساب هزینه مسکن کارگران ماهانه یک میلیون تومان می‌شود، براساسی کارگرانی که ماهانه یک میلیون درآمد دارند، چه می‌خورند و چه می‌پوشند؟ به گزارش خبرنگار اقتصادی خبرگزاری تسنیم، کارگران که اغلب قشر متوسط و ضعیف جامعه را تشکیل می‌دهند بیان می‌کنند هزینه‌های معیشتی امسال حداقل ۲۰ درصد بیشتر شده و چالش کسری درآمد آنها افزایش یافته است. بسیاری از کارشناسان بازار کار برآورد می‌کنند که اگر هزینه یک خانواده ۴ نفره سال گذشته ۲،۹ میلیون تومان بوده امسال این رقم

به ۳،۵ میلیون رسیده است. تأمین معیشت و هزینه‌های زندگی از مهمترین مسائل و چالش‌هایی است که خانوارهای کم درآمد جامعه به صورت مستمر با آن روبرو هستند. یکی از اصلی‌ترین گلايه‌های جامعه کارگری عدم برقراری تعادل بین هزینه‌ها و درآمد است و به اصطلاح دخل و خرج زندگی آنها هماهنگ نیست.

... اگر بخواهیم مطابق مرکز آمار و بانک مرکزی محاسبه کنیم، ۳۵ درصد حقوق یک کارگر سهم مسکن، آب، برق، گاز و سایر سوخت‌ها و ۲۳،۶ درصد به خوراکی‌ها و آشامیدنی‌ها است و این مسئله به معنی این است که عمده حقوق کارگران صرف هزینه مسکن و خوراک می‌شود. با فرض اینکه هزینه ماهانه یک خانوار ۴ نفره در سال جاری هم همان ۲ میلیون و ۹۰۰ هزار تومان سال گذشته باشد، هزینه اجاره مسکن و انرژی‌های مصرفی در مسکن در هر ماه بیش از یک میلیون تومان می‌شود که از حداقل دریافتی بخش زیادی از کارگران بیشتر است و البته بخش عمده این هزینه مربوط به هزینه اجاره و رهن مسکن است. در حال حاضر در شهر تهران به ندرت مسکن با اجاره زیر ۵۰۰ هزار تومان یافت می‌شود، با فرض اینکه بخشی از اجاره به صورت رهن پرداخت شود.

همچنین هزینه خوراک و پوشاک یک خانوار کارگری ۴ نفره در شهر تهران با معیارهای بانک مرکزی در هر ماه حدود ۷۰۰ هزار تومان می‌شود که ۷۰ درصد حقوق دریافتی بخش عمده کارگران است. حال با فرض اینکه هزینه مسکن، سوخت و خوراک و پوشاک یک خانوار کارگری که حداقل دریافتی اش به زور به یک میلیون تومان می‌رسد، از یک میلیون و ۷۰۰ هزار تومان فراتر رفته است، مسئولان پاسخ دهند که کارگران مابقی هزینه‌های حمل و نقل، بهداشت و درمان، پوشاک، لوازم منزل، تحصیل، تفریح و ده‌ها هزینه دیگر را از کجا تأمین کنند؟

پلی‌اکریل با دو هزار کارگر در حال نابودی است

به گزارش اسپادانا خبر؛ دبیر شورای کارگری شرکت پلی‌اکریل با بیان اینکه این شرکت با دو هزار کارگر در حال نابودی است. پرسنل پلی‌اکریل ۹۶ روز است که هیچ دریافتی نداشته‌اند و ۷ ماه معوقات حقوقی دارند. علیرضا خرمی در خصوص مشکلات کارگران شرکت پلی‌اکریل اظهار کرد: مسئولان محترم به جای اینکه مشکلات پلی‌اکریل را حل کنند صورت مسئله را پاک می‌کنند. پلی‌اکریل امروز در وضعیت بحرانی است که به کمک دولت نیاز دارد و اگر به داد پلی‌اکریل نرسند این شرکت پایان می‌یابد. پلی‌اکریل یک شرکت مادر است. ۴۰۰ شرکت تولیدی زیر مجموعه پلی‌اکریل کار می‌کنند و با پایان کار این شرکت بیش از دو هزار نفر بیکار می‌شوند. این شرکت ۴۰ درصد نیاز داخل را تأمین می‌کند. دولت چند ماه پیش به دلیل مشکلات سهام دار، برای شرکت یک هیئت اجرایی زیر نظر وزیر صنعت، معدن و تجارت تعیین کرد که این هیئت هم نتوانست کاری انجام دهد و قرار بود ۴۰ میلیارد تومان نیز تزریق شود که یک میلیارد تومان آن آمد و مابقی اضافه نشد.

هفت ماه معوقات پرداختی حقوق داریم و هیچ‌کسی هم در این زمینه پاسخگو نیست. این در حالی است که قرار بود ۱۰ میلیارد تومان وام توسط بانک ملی و ۱۰ میلیارد تومان توسط بانک توسعه و معدن پرداخت شود که این موضوع هم انجام نشده است. سهام دار این شرکت آن طرف آب است و نسبت به پلی‌اکریل بی‌تفاوت است، دولت مقابل سهام دار کوتاه می‌آید و جالب است بدانید که دارایی شرکت اعم از زمین و ویلا در حال جمع شدن است و دیگر چیزی از پلی‌اکریل باقی نمانده است. کارگران این شرکت دیگر امیدی ندارند و ۱۰-۱۵ سال از عمر خود را در این شرکت تلف کرده‌اند، چراکه به شرکت اگر همین‌گونه نگاه شود از بین می‌رود چون نه کسی به فکر آن است و نه مواد اولیه مورد نیاز آن تأمین می‌شود این در حالی است که دو کارگاه اکریلیک آن در خاورمیانه بی‌نظیر است.

حقوق واقعی کارگران باید بیش از دو میلیون تومان باشد نماینده جامعه کارگری، توان دفاع از کارگران در شورای عالی کار را ندارد

به گزارش «تابناک»، کارشناسان اقتصادی و فعالان جامعه کارگری، همگی بر این باورند که باید فکری اساسی برای بهبود شرایط زندگی این قشر زحمتکش بشود. در پاسخ به این چگونگی، روشن است که افزایش حقوق کارگران دارای پیچیدگی‌های متعددی است که مانند یک معادله چندمجهولی می‌ماند. در یک سوی معادله، کارگران دستمزدشان کفاف هزینه‌هایشان را نمی‌دهد و در سوی دیگر، وضع نابسامان تولید و صنعت و کارفرمایان به ویژه در شرایط رکود تورمی فعلی، اجازه افزایش حقوق‌ها را نمی‌دهد. هر گونه فشار بر کارفرمایان باعث بسته شدن واحدهای تولیدی و اخراج کارگران خواهد شد و از سوی دیگر سازمان تأمین اجتماعی، توانایی کافی برای حمایت از کارگران در بحث بیمه بیکاری و... هم ندارد... دولت به نشانه حمایت از کارفرما با افزایش دستمزدها مخالفت می‌کند و کارفرماها نیز برای رسیدن به سود کلان و سرپا نگه داشتن واحدهای تولیدی خود به صورت طبیعی با افزایش حقوق و دستمزد کارگران مخالف هستند و بنابراین باز هم فشار بر کارگر خواهد بود.

علیرضا محبوب در گفت و گو با تابناک: با توجه به اوضاع موجود و اصراری که دولت دارد و همچنین با توجه به سیاست‌های گذشته که بر حمایت از کارفرماها اصرار دارد، گویا امسال، سال بسیار سختی برای مذاکره کننده‌ها خواهد بود... جامعه کارگری تا کنون بازخورد خوبی به این موضوع نداشته، ولی قرار است به زودی جدولی منتشر کنیم که در آن جدول میزان حقوق واقعی را خواهیم گفت و تقاضاهای خود را در خصوص میزان افزایش حقوق ارائه خواهیم داد. هر چند تلاش خواهیم کرد تا میزان افزایش‌ها تا حد اکثر ممکن صورت گیرد قطعا نمایندگان جامعه کارگری نخواهند توانست انتظارات جامعه کارگری را فراهم کند، و آن گونه که باید، از افزایش حقوق‌ها در جلسه شورای عالی کار دفاع کنند.

تجربه سال‌های گذشته نشان می‌دهد که دو سوم موجود در شورای عالی کار نظراتشان از قبل هماهنگ است. در عین حال ما نمی‌توانیم دست از تلاش برداریم و باید همه تلاش خود را انجام دهیم تا بتوانیم حداقل خواسته‌های کارگران را که خیل عظیمی از جمعیت کشور را به خود اختصاص داده است، تأمین نماییم. حقوق دریافتی کارگران امروز بسیار پایین است، اعدادی که در ذهن ماست، با چیزی که مد نظر دولت و کارفرماست، تفاوت بسیاری دارد. چیزی که اکنون به کارگرها می‌پردازند اگر بخواهیم منصفانه نظر دهیم، چیزی حدود ۴۰ درصد از آن میزانی است که پرداخت می‌شود. حقوق کارگران را نمی‌توان کمتر از دو میلیون تومان در نظر گرفت؛ اما در عمل چیزی که حاصل می‌شود، اعدادی بسیار پایین‌تر از آن چیزی است که پرداخت می‌شود. باید منتظر ماند و دید، در عمل خروجی شورای عالی کار برای تعیین حقوق و دستمزد کارگران چه میزان خواهد بود.

وقتی که در این مملکت عادت شده باشد

هر روز خیانت به امانت شده باشد

وقتی که در این باغ پراز میوه‌ی تازه

این صاحب باغست که آفت شده باشد!!!

وقتی که تو یک عمر عرق ریخته باشی

هر روز به کار تو حسادت شده باشد

یک عده در این فکر که با حيله و نیرنگ

طوری که خیانت به خیانت شده باشد!!!

تقسیم نمایند چنان بین خود اموال

تا حق همه خوب رعایت شده باشد!!!

وقتی وطن از درد به خود پیچد و نالد

یعنی که تنش عرق فلاکت شده باشد

دیگر چه امید نیست به بهبودی این خاک

بیچاره وطن مرد که راحت شده باشد!!!

نویسنده محمدرضا نوری زاده

۱۲ هزار تشکل کارگری و کارفرمایی در کشور فعالیت می کنند

به گزارش ایلنا؛ مدیرکل سازمان های کارگری و کارفرمایی وزارت کار شامگاه سه شنبه در دیدار با نماینده تشکل های صنفی کارگری و کارفرمایی استان همدان اعلام کرد: ۱۲ هزار تشکل کارگری و کارفرمایی در کشور فعالیت می کنند. دلاور نظر افزود: در امور تشکل های کارگری دخالت نمی کنیم اما به وظیفه نظارت بر اساس آنچه در قانون آمده عمل می کنیم. نگاه دولت به تشکل ها با یک رویکرد جدید است و تشکل های صنفی باید در نهادهای تصمیم گیری دولت تاثیرگذار باشند و در این راستا این سازمان از پیشنهادات سازنده تشکلات صنفی استقبال می کند. تشکلات زمانی می توانند قوی عمل کنند که مستقل از منابع اقتصادی و مالی باشند و دولت تشکل های کارگری و کارفرمایی را شریک اجتماعی خود می داند. مطابق برنامه های پیشنهادی ILO به کشورهای جهان توصیه شده است تا سقف مشارکت زنان در نهادهای صنفی حداقل تا ۳۰ درصد افزایش یابد، در شرایط کنونی حضور بانوان در نهادهای صنفی کارگری و کارفرمایی در کشور ناچیز است و انتظار داریم که با همراهی تشکل ها میزان این مشارکت را افزایش دهیم.

۶۰ درصد از کارگران ساختمانی استان کردستان از سهمیه بیمه بی بهره اند

میکائیل صدیقی نایب رئیس کانون انجمن های کارگران ساختمانی استان کردستان؛ مطابق وعده های وزارت کار و سازمان تامین اجتماعی سال ۹۵ باید ۲۰۰ هزار کارگر ساختمانی بیمه می شدند اما مطابق آمار انجمن های صنفی کارگران ساختمانی امسال حتی یک کارگر ساختمانی نیز بیمه نشده است. سال ۹۵ باید ۱۰ هزار کارگر ساختمانی در این استان بیمه می شدند، زمان اندکی تا پایان سال ۹۵ باقی مانده و سازمان تامین اجتماعی باید تکلیف کارگران ساختمانی بیمه نشده کردستان را مشخص کند. هم اکنون شهرستان های مریوان و سروآباد ۱۱ هزار کارگر ساختمانی دارند، از این تعداد تنها ۲۳۰۰ کارگر ساختمانی بیمه شده اند و الباقی با وجود اینکه اسمشان در لیست درخواست بیمه شدن گنجانده شده است تاکنون بیمه نشده اند. هم اکنون در شهرستان های مریوان و سروآباد برای ۱۱ هزار کارگر توسط سازمان فنی حرفه ای کارت مهارت فنی صادر شده است اما بیمه نمودن این افراد نیز در حاله ای از ابهام قرار دارد و اساسا به آن پرداخته نمی شود. تقریبا ۶۰ درصد از کارگران ساختمانی استان کردستان از سهمیه بیمه کارگران ساختمانی بی بهره اند، تنها پشتوانه کارگران ساختمانی و خانواده هایشان بیمه تامین اجتماعی است از این رو سازمان تامین اجتماعی نمی بایست این ابتدایی ترین حق را از آن ها دریغ کند.

... در آستانه انتخابات دولت دوازدهم در ۲۹ اردیبهشت ۹۶ دوباره این هیولای خفته پوپولیسم جانی تازه به خود گرفته است و می کوشد تا با طرح دوباره شعارهای عوام فریبانه پوپولیستی، حاشیه نشینان ایران را - به علت شکست برنامه های دولت یازدهم در فقر و رکود خرمن سوز به سر می برند - به طرف خود فعال سازد. چراکه هیولای پوپولیست ایران به خوبی می داند که در این شرایط که بحران اقتصادی و بحران طبقاتی و بحران ساختاری و بحران اجتماعی و بحران سیاسی و بحران فرهنگی سر تا پای جامعه ایران را در بر گرفته است و جناح های دوگانه درون رژیم مطلقه فقهاتی در وضعیتی از بحران سیاسی قرار گرفته اند که امکان برتری هیچکدام بر دیگری در صحنه شطرنج تقسیم باز تقسیم قدرت وجود ندارد. «شرایط برای ظهور دوباره پوپولیسم ستیزه گر و غارتگر و دگماتیسم آماده است».

به همین دلیل در شرایطی که دولت یازدهم به علت مصالحه و معامله با حزب پادگانی خامنه ای، از شعارهای انتخاباتی بهار ۹۲ در رابطه با شکست حصر سران جنبش سبز و نجات جنبش دانشجویی از حصار دانشگاه پادگانی حاکم و باز کردن فضای سیاسی جامعه، «با چراغ خاموش عبور کرده است» و در شرایطی که دولت یازدهم به علت ندانم کاری ها و درگیر کردن خود در جنگ های نیابتی منطقه و به آتش کشیدن سرمایه های مردم نگون بخت ایران در جنگ داخلی سوریه، «نتوانسته است رکود حاکم بر اقتصاد ایران را بشکند» و در شرایطی که بیش از ۱۵ میلیون خانوار ایرانی، «در آتش بیکاری نیروی کار خود می سوزن» و در شرایطی که ۵ میلیون نیروی کار فارغ تحصیل شده دانشگاه های ایران، مانند یک سونامی به طرف بازار بی بازار کار سرازیر می شوند، «باز هم «شرایط برای ظهور هیولای پوپولیسم ستیزه گر آماده است».

از سایت مستضعفین مقاله جنبش «حاشیه نشینان ایران... قسمت چهارم

سایت پیشگام مستضعفین
در یوتیوب

سایت پیشگام مستضعفین
در تلگرام